

næsten sort, og trods al anvendt Forsigtighed havde han under et af Anfaldene bidt sig i Tungen, saa der flød lidt Blod ud af Mundvigene.

Emanuel maatte opbyde al sin Viljestyrke for ikke at synke sammen i raadvild Fortvivlelse overfor den rædselsfulde Gaade, som Barnets Tilstand var ham. Han slap ikke Haabet om, at alt snart skulde være overstaaet, — forsvundet lige saa pludseligt, som det var kommet. Han søgte at trøste sig selv og Hansine med, at enkelte Børn havde en særegen Tilbøjelighed til — endog under lette Forkølelser — at falde i heftige Kramper; og hele Tiden forblev han ved hendes Side for at være behjælpelig med Barnets Pleje.

Men efterhaanden som Timerne forløb, uden at der viste sig mindste Tegn til Bedring, svigtede Modet ham, og han vendte alt sit Haab mod Doktorens Bistand. Længe før der var nogen Rimelighed deri, fo'r han op ved hver Lyd udefra, i Forventning om, at det var Vognen, der kom tilbage; og da den fjerde Time var gaaet, uden at Lægen var kommen, greb han sin Hat og gik ud. Han kunde ikke faa Ro for den Tanke, at der skulde være tilstødt Niels en Ulykke, eller at Doktoren ikke havde været hjemme. Han forstod ellers ikke, at Vognen ikke for længe siden var kommen til-